

[Ingolf Knudsen]

I sit næste indlæg glemte hr. Steen Folke fuldstændig, hvad han havde sagt for ganske kort tid siden, og det andet indlæg blev til et skarpt personligt angreb bl. a. på hr. Erhard Jakobsen. Nu skal jeg ikke være den, der herfra forsværer hr. Erhard Jakobsen – jeg tror ej heller, jeg kan holde hr. Erhard Jakobsen fra talerstolen i dag, det vil hr. Erhard Jakobsen nok selv tage sig af – men jeg ved dog lidt om, at hr. Steen Folke selv vistnok kommer fra et borgerligt miljø, med alt hvad det indebærer, og jeg kunne fristes til at sige, at han dermed er et levende bevis for, hvor galt det kan gå.

Men det, vi skulle drøfte i dag, er folkeskoleloven, og jeg vil understrege, at det, som er det væsentlige, vel nok er en fælles holdning til folkeskolen og et fælles udgangspunkt, nemlig dette: hvordan skaber vi en god skole? Jeg vil gerne medgive VS'erne, at det også ligger i deres bagehoved, når de drøfter skole, at de gerne vil skabe en god skole ud fra deres præmisser.

Jeg tror, VS har ret, når de har påpeget, at der er problemer i skolen, og jeg er lige ved at sige, at heldigvis er det så. For hvis skolen var problemfri, var det ikke en levende instans, det var ikke en levende celle, der fungerede, det var noget dødt. Det er bare et spørgsmål, om vi er enige om arten af de problemer, der er i skolen. Jeg forstod på hr. Steen Folke, at han fornemmede, at meget af det, der skete for øjeblikket, var et reaktionært felttog, og at det, der nu skulle til at starte, var et andet felttog af en eller anden art, hvis start altså har været dels pressen, dels nu også denne talerstol.

Vi vil gerne kigge lidt på de problemer, der er i forbindelse med folkeskolen, og vi vil gerne give nogle løsningsmuligheder. Der understreger undervisningsministeren meget rigtigt, at som folkeskoleloven for øjeblikket er, er folkeskolen en kommunal skole og den lov, vi arbejder med, en rammelov. Jeg skal også medgive, at sådan har det altid været; det er nok dansk skoletradition. Men samtidig påpeger undervisningsministeren, hvad der jo også til en vis grad er rigtigt, at indflydelsen ligger i den enkelte kommune og ved de enkelte skolenævn. Hvis det var rigtigt, kunne man måske tage det til efterretning og sige: det var da rart at få det at vide, men spørgsmålet er, om det nu også er rigtigt. For det er jo heller ikke nogen hemmelighed, at

selv om ministeren kan påstå dette, har ministeren et enormt embedsapparat bag sig, som har meget travlt med, efter loven er vedtaget, at udsende vejledende læseplaner og vejledende det ene og det andet, som kommunerne kan følge efter forgodtbefindende. Så kan man jo godt påstå, at vi har en kommunal skole, hvor man på den enkelte skole og i den enkelte kommune selv kan planlægge og selv skabe sin skole, men jeg vil vove den påstand, at det ikke er rigtigt. Det, der sker, er – og det har vi mange beviser på – at man ude i kommunerne følger de planer, der kommer fra ministeren og ministerens rådgivere; og som hr. Bertel Haarder på et tidspunkt også var inde på, har ministeren en vis forkærlighed for at samle sig rådgivere, der har samme grundholdning som ministeren. Derfor er det en politisk påvirkning, der sker, efter at loven er vedtaget her i folketinget, og derfor er det vor pligt til stadighed at kontrollere ministeren og kontrollere, om ministeren også følger de intentioner, der ligger bag lovene, når de er vedtaget.

For har kommunerne valgt den frihed, som de fik? Kommunerne fik en opfordring til at yde flere timer til faget idræt, men vi har netop fået et brev fra Danmarks Idrætslærerforening om, at denne opfordring ikke er fulgt nogetsteds. Det antal timer, man giver til idræt, svarer måske lige til minimumskravet i betænkningen, men dér, hvor man ikke følger det, ligger timetallet ikke over, men under. Man kunne nævne masser af områder, hvor kommunerne ikke benytter sig af den selvbestemmelsesret, som ministeren påstår er en forudsætning for det gode skolesystem, vi har.

Det er en af grundene til, at centrumdemokraterne gang på gang har sagt, at vi føler, det er folketingets opgave at være med til at se på de minimumskrav, som må stilles til fagene i skolen, ikke samtlige fag, men de grundlæggende fag. Når vi understreger, at det er minimumskrav, er det, fordi vi ønsker, at folkeskolen skal være et tilbud til samtlige i dette land, der ønsker at modtage folkeskolens, det offentlige, tilbud om uddannelse. Det må være sådan, at de forældre, der ønsker, at deres børn skal gå i en offentlig skole, har en nogenlunde sikkerhed for, at børnene også får gennemgået et ensartet pensum, hvis minimumskrav nogenlunde opfyldes. Hvad man derefter ønsker at foretage